

Arrest

nr. 122 786 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Lernashen, Armenië, en in 1997 verhuisd te zijn naar Rusland waar u in 2009 het Russisch staatsburgerschap verkrijgt. U woont in Lobnya (regio Moskou), bent getrouwd met A.A. en heeft twee minderjarige dochters B. (O.V. X) en M.A. (O.V. X).

Uw vader, S.S., werkt sinds 1995 op de legerbasis van Sisian (Armenië) waar hij verantwoordelijk is voor de wapenopslagplaats.

Hij stelt er diefstal vast en ontdekt dat een kolonel, R. genaamd (zijn familienaam weet u niet), daarbij betrokken is. Er volgt een gerechtelijk onderzoek. Uw vader zegt aan de kolonel dat hij weet dat hij betrokken is bij de zaak. Vanaf dat moment bedreigt de kolonel hem en zijn gezin.

Nog in 1995 trekken uw ouders, uw twee zussen en uw broer, om die reden naar Rusland.

Zelf blijft u met uw man in Armenië.

De kolonel blijft echter ook jullie bedreigen en in januari 1997 gaan jullie de rest van uw familie achterna. U vervoegt hen in Moskou waar uw vader op de markt werkt. U zal in Rusland verblijven met tijdelijke registraties en visums in uw Armeens paspoort.

In de nacht van 19 op 20 december 1997 wordt uw vader door skinheads op de markt in elkaar geslagen. Hij bezwijkt aan zijn verwondingen. U schrijft de moord toe aan zijn Armeense afkomst. Begin januari 1998 gaat u met de rest van uw familie uw vader begraven in zijn geboortedorp in Armenië, Lernashen.

Tijdens de maand die jullie daar zullen blijven, krijgen uw man en uw broer van de mannen van kolonel R. te horen dat Armenië nog steeds niet veilig is voor jullie familie. Ondertussen dwingt uw man u te kiezen tussen hem en uw familie. Hij wil immers niets meer te maken hebben met uw familie omdat jullie steeds problemen kennen.

Bij uw terugkeer naar Rusland eind januari 1998 kiest u voor uw man. Jullie gaan in Lobnya (regio Moskou) wonen.

Uw moeder, zussen en broer gaan ergens anders wonen, maar u weet niet waar. Sindsdien heeft u met hen geen contact meer.

In Rusland echter krijgen u en uw gezin, net als uw vader, problemen met skinheads wegens uw Armeense origine.

Begin april 2007 wordt u op de bus door skinheads aangevallen als u op de terugweg bent van uw werk. U loopt daarbij verwondingen op aan het voorhoofd, arm en been. Diezelfde avond meldt u het incident aan de wijkagent. Twee weken later gaat u klacht indienen bij de politie van Lobnya. De politie doet echter niets en zegt dat u geluk heeft dat u er zo van af gekomen bent.

In 2006 of 2007 – u weet het niet meer goed – gaat u opnieuw terug naar Sisian in Armenië uit heimwee. U blijft er drie dagen en bezoekt er het graf van uw vader. Daarna keert u terug naar Lobnya in Rusland.

In april 2007 of 2008 – u weet niet welk jaar precies – wordt uw wagen op de binnenplaats van uw appartement in brand gestoken, vermoedelijk door skinheads.

Op 31 maart 2009 doet u afstand van uw Armeens staatsburgerschap en verkrijgt u het Russisch staatsburgerschap en bijhorend intern Russisch paspoort.

Op 20 april 2010 vallen skinheads kinderen op de school van uw dochter B. aan. Uw dochter raakt daarbij gewond. De directeur echter – u weet zijn naam niet meer – vraagt de ouders van de kinderen van de school expliciet om geen klacht in te dienen bij de politie. Zo wil hij naar aanleiding van zijn kandidatuur voor de gemeenteraadsverkiezingen vermijden dat men hem zou verwijten dat hij de veiligheid in zijn school niet kan garanderen.

Twee dagen later, op 22 april 2010, vallen skinheads de markt binnen waar uw man en schoonmoeder aan het werk zijn. Ze raken daarbij gewond en laten zich nakijken in het ziekenhuis. Als ze terug thuis zijn, beslist uw man dat het beter is dat u naar een ander appartement in de stad verhuist. Terwijl u daar verblijft, weet u niet waar uw man zich bevindt. Jullie houden enkel telefonisch contact. Uw schoonmoeder blijft op uw oorspronkelijk adres wonen. In zijn afwezigheid regelt uw man uw vertrek uit het land.

Uiteindelijk verlaat u Rusland met uw twee dochters op 19 juni 2010. Van Moskou gaat u met de trein naar Kiev. De volgende dag gaat u met de auto naar Lvov. Van daar vertrekt u op 21 juni 2010 met een minibus naar België, waar u twee dagen later aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw Russisch rijbewijs, een kopie van uw Armeense geboorteakte, een kopie van de Armeense geboorteakte van uw dochter B., een kopie van de Russische geboorteakte van uw dochter M.A., een kopie van uw Armeense huwelijksakte, een kopie van uw intern Russisch paspoort, een originele business card van uw parfumerie, een kopie van uw Armeense paspoort, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, twee schoolattesten van uw dochters, twee registratiebewijzen van uw dochters in Rusland, een arbeidsovereenkomst tussen uw man en één van zijn werknemers, onkostennota's van de zaak van uw man, een registratiebewijs van uw man als zelfstandige in Rusland, een invaliditeitskaart van uw man, resultaten van twee labo-onderzoeken van uw man en twee Russische medische attesten over uw man.

B. Motivering

U verklaart Rusland te hebben verlaten op 19 juni 2010 nadat skinheads de school van uw dochter binnendrongen en haar sloegen (CGVS p. 8).

In 1997 was u al uw oorspronkelijke vaderland Armenië ontvlucht wegens de problemen van uw vader met een kolonel van het Armeense leger (CGVS p. 5 & p. 7).

Volgens uw verklaringen en de door u neergelegde documenten werd u op 31 maart 2009 Russisch staatsburger, nadat u afstand deed van uw Armeens staatsburgerschap.

Bijgevolg wordt enkel uw vrees voor vervolging ten opzichte van de Russische Federatie besproken.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u en uw gezin het slachtoffer zijn geweest van aanvallen door skinheads in Rusland.

Zo blijft u bijzonder vaag over het incident waarbij uw wagen in brand werd gestoken door skinheads, meer bepaald over het jaar waarin dit incident plaatsvond.

U verklaart dat dat in april 2007 of 2008 gebeurde. Als u gevraagd wordt of u weet in welk jaar precies, antwoordt u van niet (CGVS p. 21).

Nochtans kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich herinnert of dat in april 2007 (de maand en het jaar waarin u ook in de bus aangevallen werd) of 2008 was.

Verder blijft u onwaarschijnlijk vaag over een essentieel element uit uw asielrelaas, namelijk de volledige naam van de directeur van de school van uw dochter waar zij in 2010 door skinheads geslagen werd.

Eerst verklaart u dat u de naam van de directeur nu niet weet (CGVS p. 16). Als u later nog tweemaal naar de naam van de directeur gevraagd wordt, antwoordt u 'nee, dat zal ik later komen zeggen' (CGVS p. 18) en later 'de schooldirecteur wist ik elke dag, maar nu niet. Het is niet met opzet. Het is pijnlijk maar ik herinner me dat echt niet' (CGVS p. 21-22).

Aangezien u verklaart dat de directeur er gedurende de zeven jaar dat uw dochter op die school zat, dezelfde was, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zijn volledige naam kent (CGVS p. 21).

Er kan ook opgemerkt te worden dat u, wat betreft uw problemen in Armenië, onaannemelijk vaag blijft over een essentieel element uit uw asielrelaas, namelijk de volledige naam van de kolonel waarmee de problemen van uw vader in Armenië begonnen.

Eerst verklaart u dat u enkel zijn voornaam weet, i.e. R., en niet zijn familienaam (CGVS p. 5). Als u later nog driemaal naar zijn volledige naam gevraagd wordt, blijft u het antwoord telkens schuldig (CGVS p. 7, p. 18 & p. 21).

Bovendien verklaart u dat de kolonel tegenwoordig een hogere functie heeft. Als u gevraagd wordt welke, antwoordt u 'ik weet het niet meer concreet, maar ik weet dat hij baas is over heel de stad'.

Als u gevraagd wordt hoe u weet dat hij een hogere functie heeft, antwoordt u eerst 'ja, geruchten, roddels. We horen mensen praten' en later 'je hoort erover' (CGVS p. 5).

Aangezien u verklaart dat u Armenië verlaten heeft omwille van de onthullingen van uw vader over die kolonel waartegen een (een jaar durend) gerechtelijk onderzoek liep wegens betrokkenheid bij wapendiefstal (CGVS p. 5), aangezien zijn mannen uw familie naar eigen zeggen bedreigden (CGVS p. 13) en de kolonel bijgevolg de bron van uw problemen in Armenië was, kan van u verwacht worden dat u zijn volledige naam kent, zijn huidige functie kan benoemen of op zijn minst preciezer kan antwoorden op de vraag hoe u te weten bent gekomen dat hij tegenwoordig een hogere functie heeft. Te meer omdat u tijdens het gehoor tweemaal verklaart dat u de naam van de kolonel later zal zeggen (CGVS p. 18 & p. 21).

Ten tweede dient te worden vastgesteld dat u er doorheen uw verklaringen niet in slaagt voldoende elementen aan te halen die wijzen op gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo maakt u niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de Russische autoriteiten, omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

U verklaart dat u wel degelijk een klacht indiende bij de politie van Lobnya na de moord op uw vader in 1997 en het incident op de bus waarbij u geslagen werd door skinheads in april 2007 (CGVS p. 14-15 & p. 18-19).

Hiermee rekening houdend is het hoogst opmerkelijk dat u geen klacht indiende tegen de incidenten met uw dochter en uw man in april 2010. Ook al verklaart u dat u al gemerkt had dat het geen zin had (CGVS p. 19) en dat de schooldirecteur u expliciet vroeg geen klacht in te dienen omdat anders zijn reputatie zou geschonden worden in het licht van zijn kandidatuur voor de gemeenteraadsverkiezingen (CGVS p. 15-16), dit is niet afdoende om te rechtvaardigen waarom u deze incidenten nergens meldde, te meer omdat u verklaart dat deze twee incidenten voor u de aanleiding waren om te vertrekken uit Rusland (CGVS p. 16).

Bovendien verklaart u geen verdere stappen te hebben ondernomen om bescherming te zoeken, bij een hogere instantie dan de politie van Lobnya bijvoorbeeld (CGVS p. 22), hoewel u verklaarde nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten in Rusland (CGVS p. 7).

Verder legt u geen enkel begin van bewijs voor wat betreft de klachten die u bij de politie neerlegde over de moord op uw vader en het incident op de bus, hoewel u verklaarde dat de wijkagent de feiten registreerde en dat uw klachten bij de politie van Lobnya geregistreerd werden omdat u ze schriftelijk indiende (CGVS p. 14 & p. 19).

Nog in dit verband, staft u het overlijden van uw vader wel degelijk met een overlijdensakte, maar brengt u verder geen enkel begin van bewijs aan om uw bewering als zou hij vermoord zijn door skinheads, te onderbouwen.

U verklaart dat de moord op uw vader (gepleegd door skinheads) op de televisie verschenen is, volgens u op de eerste zender van Moskou enkele maanden na zijn dood (CGVS p. 12).

Gezien de media-aandacht die, volgens u, aan de moord op uw vader werd gewijd, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u hieromtrent enige documentatie voorlegt, zoals bijvoorbeeld de televisie-opname of krantenartikels.

Concluderend dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in Rusland onvoldoende heeft aangesproken.

Wat betreft uw reisroute, verklaart u gereisd te hebben van Oekraïne naar België in een minibus waarin u normaal zichtbaar zat. U deed dat met uw internationaal Russisch paspoort. U verklaart niet te weten of daar een visum in stond of niet. U verklaart dat de chauffeur en de smokkelaar uw reisdocumenten onderweg bijhielden en dat niet u, maar de chauffeur aan de grens uitstapte met de paspoorten, weer terugkwam en de reis voortzette. U verklaart daarbij tweemaal niet zelf gecontroleerd te zijn geweest (CGVS p. 10-11).

Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet weet of er al dan niet een visum in uw paspoort stond en dat u niet zelf uw documenten aan de grensovergang toonde, te meer omdat u zichtbaar in de minibus zat.

Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asiinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Uw rijbewijs, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw dochters, de registratiebewijzen van uw dochters in Rusland, uw huwelijksakte, de kopie van de eerste bladzijde van uw intern Russisch paspoort en de kopies van uw Armeens paspoort bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens over u en uw dochters die hier niet betwist worden.

De schoolattesten van uw dochters bevestigen enkel hun opleiding in Rusland.

De medische attesten van uw man (invaliditeitskaart, twee labo-onderzoeken en twee medische attesten) hebben betrekking op zijn gezondheidstoestand, maar bieden verder geen toelichting over de door u aangehaalde problemen.

De business card van de parfumerie bevat algemene contactgegevens en de werkdocumenten van uw man (arbeidsovereenkomst, onkostennota's, registratiebewijs als zelfstandige) informatie over zijn zakelijke bezigheden in Rusland, maar hebben geen bewijskracht ten aanzien van de door u aangehaalde problemen.

Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 december 2013 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag)", een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), een schending van de formele motiveringsplicht in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekster vat aan met een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster bijzonder vaag blijft over het incident waarbij haar wagen in brand werd gestoken, antwoordt verzoekster dat *“zij weinig zelfzeker is door haar traumatiserende problemen, en lijdt aan het posttraumatische stress syndroom en een depressie”* (zie p. 7) en dat zij *“erg angstig (was) en gedurende het gehele interview moeite (had) met het weergeven van data”*.

Zij stelt ook dat de mededeling van traumatiserende feiten die zij heeft meegemaakt aan een ambtenaar die zij helemaal niet kent, die de macht heeft om over haar verdere leven te beslissen, verlammend werkt (zie p. 8); zij laat gelden dat zij tijdens haar verhoor *“uitermate angstig”* was en heel veel moeite had *“om haar ideeën te coördineren, haar emoties onder controle te houden”*, gezien zij *“volledig gedestabiliseerd”* was.

Verzoekster citeert artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, en stelt dat zij zich niet degelijk kan verweren *“indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen”*; zij hekelt het feit dat zij maar één keer wordt verhoord en dat zij niet elke onduidelijkheid heeft kunnen verklaren aan de ambtenaar die het verhoor afnam.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij geen bewijs levert dat de Russische autoriteiten haar geen bescherming zouden bieden, werpt verzoekster op dat (zie p. 8) *“de beweerde bestaande “bescherming” alleszins maar “a posteriori” dient te worden opgevat, vermits, de feiten zelf niet konden vermeden worden”* (sic).

Zij stel dienaangaande verder dat de Russische autoriteiten het racisme aldaar *“als een fataliteit”* beschouwen en dat ze *“vergaande discriminatie en fysiek geweld niet tegenhouden”*.

Volgens haar treffen de Russische autoriteiten geen enkele maatregel om racisme tegen te gaan ondanks het feit dat dit probleem internationaal gekend is *“en tevens vragen doet reizen nopens de al dan niet mogelijke veiligheid van Afrikaanse teams in Russisch Federatie tijdens de komende Worldcup!”* (sic). Zij citeert hieromtrent uit een artikel van “Sports Illustrated” van 2010.

Verzoekster is van mening dat de Raad niet over de nodige informatie beschikt om een beslissing te treffen, aangezien (zie p. 10) *“het CGVS heeft geen enkele informatie aan het dossier gevoegd ivm de mogelijke effectieve bescherming van “zwarten sensu lato” in Russische Federatie, daar waar racisme, prima facie een ernstig probleem is”* (sic).

Dit is volgens verzoekster voornamelijk van belang voor de vraag naar subsidiaire rechtsbescherming, rekening houdend met (zie p. 10) *“de coherente verklaringen van verzoekende partij, haar specifiek profiel en het feit dat noch haar Armeense origine noch de beleven feiten niet worden betwist”* (sic).

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster vaag blijft over de naam van de schooldirecteur en de naam van de legerkolonel, antwoordt verzoekster dat deze twee namen haar wél gekend waren, maar dat het verhoor *“haar gestresseerde van het begin tot het einde”* en dat zij daardoor zodanig in de war was dat zij zich de namen niet voor de geest kon halen; zij herinnert zich nu hun namen wel, namelijk, mevrouw M.T.F. en de heer R.A..

Daar waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster geen verdere stappen heeft ondernomen om bescherming te zoeken, stelt verzoekster *“dat tussen de moord op haar vader en de incidenten, 10 jaar afgelopen zijn, hetgeen een tijdspanne is die alleszins als voldoende dient te worden aanzien om een strafonderzoek grondig te leiden en af te sluiten”*. Zij voert aan dat zij *“absoluut geen vertrouwen meer stelt in de Russische autoriteiten, Politie, gerecht, chercheurs”* omdat de moord op haar vader *“onbestraft”* (sic) bleef.

Zij stelt ook dat zij zelf geen kopieën heeft ontvangen van haar klachten, dat zij vanuit België geen mogelijkheid heeft om alsnog kopieën te bekomen en dat zij geen “kopie” van een televisie-uitzending of krantenartikelen van de aanslag op haar vader van meer dan tien jaar geleden kan voorleggen, omdat zij op dat ogenblik druk doende waren met de voorbereidselen van de begrafenis van haar vader, omdat het gezin in een shoktoestand verkeerde en omdat zij er toen niet aan dacht om deze bewijzen te verzamelen omdat er een onderzoek liep.

Volgens verzoekster geeft de bestreden beslissing niet aan waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

Zij herhaalt dat de commissaris-generaal bovendien heeft nagelaten informatie bij het dossier te voegen aangaande de toestand van onderdanen van de Russische Federatie van niet-Russische origine, terwijl (zie p. 13) *“echter blijkt dat racisme in Russische Federatie een ernstig probleem is”*.

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing nietig te verklaren.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift "*internet persartikels die op discriminatie en racisme wijzen*", een psychologisch verslag van 17 april 2013 "*die naar een gestoorde geestestoestand wijst*" en een medisch attest van 15 mei 2012 "*dat naar een gestoorde geestestoestand wijst*" (sic).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij en haar twee dochters, A.B. en A.M., het slachtoffer werden van aanvallen door skinheads in Rusland en dat zij tevens onaannemelijk onwetend is met betrekking tot een essentieel element van haar problemen in Armenië.

Zo blijft zij vaag over het incident waarbij haar wagen in brand werd gestoken; zij kon immers niet aangeven in welk jaar dit is gebeurd, in 2007 of 2008 (zie het verhoorverslag van 4 februari 2011, p. 21). Verzoekster bleek tevens onaannemelijk onwetend over de volledige naam van de directeur van de school waar skinheads waren binnen gevallen, hoewel het dezelfde directeur was gedurende de zeven jaar dat haar dochter op die school zat (zie het verhoorverslag, p. 16).

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat de mededeling van traumatiserende feiten die zij heeft meegemaakt aan een ambtenaar die zij helemaal niet kent, die de macht heeft om over haar verdere leven te beslissen, verlamdend werkt (zie p. 8); zij laat gelden dat zij tijdens haar verhoor "*uitermate*

angstig” was en heel veel moeite had “om haar ideeën te coördineren, haar emoties onder controle te houden”, gezien zij “volledig gedestabiliseerd” was.

De Raad antwoordt dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat bij het debiteren van zijn asielrelaas; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005) en minstens in de mogelijkheid moet zijn het incident meer precies te situeren.

Dat verzoekster in haar verzoekschrift de naam van de directeur alsnog noemt en spreekt over “mevrouw M.T.F.” en stelt “dat deze dame in die periode campagne voerde voor de verkiezingen, zodat zij vreesde dat het incident gekend geraakte”, doet verder afbreuk aan verzoeksters geloofwaardigheid, gezien uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat de directeur een man is (“De directeur vroeg ons de volgende dag langs te gaan. Hij heeft expliciet gevraagd om geen klacht in te dienen, omdat hij kandidaat was voor de verkiezingen van gemeenteraadslid”; “Als hij dat zou aanhalen, zou hem dat schaden, want dan zou hij zagezegd niet kunnen voorkomen wat er gebeurd is. Ze gaan over lijken, politici”; zie het verhoorverslag, p. 15, 16).

Het blijkt dat verzoekster bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 5) de volledige naam van de kolonel waarmee haar vader problemen had, niet kon geven; zij kon evenmin diens huidige functie benoemen of preciezer antwoorden op de vraag hoe zij precies te weten was gekomen dat hij tegenwoordig een hogere functie heeft

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat het verhoor op het Commissariaat-generaal “haar stresseerde van het begin tot het einde” zodat zij niet op zijn naam kon komen en benadrukt dat zij nu zijn naam wél kan opgeven, wijst de Raad erop dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De opgave van de naam in het verzoekschrift komt te laat om als geloofwaardig te worden aangenomen; bovendien doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster onwetend was over de huidige functie van de bewuste militair, noch dat zij niet concreet kon aangeven hoe zij te weten zou zijn gekomen dat hij tegenwoordig een hogere functie bekleedt (zie het verhoorverslag, p. 5).

De Raad wijst erop dat van verzoekster nochtans verwacht kan worden dat zij vóór haar verhoren, ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft bij het vertrek uit haar land.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen, de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De onwetendheden en vaagheden in verzoeksters verklaringen, alsook haar nalatige handelingen om zich beter te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de waarachtigheid van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij niet kon rekenen op de bescherming van de Russische autoriteiten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat “de beweerde bestaande “bescherming” alleszins maar “a posteriori” dient te worden opgevat, vermits, de feiten zelf niet konden vermeden worden” (sic), benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming; van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”

De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen klacht indiende omtrent de incidenten met haar dochter en haar man in april 2010, hoewel deze twee incidenten voor haar de aanleiding waren om te vertrekken uit Rusland (zie het verhoorverslag, p. 16). Bovendien heeft verzoekster geen verdere stappen ondernomen om bescherming te zoeken, bij een hogere instantie dan de politie van Lobnya bijvoorbeeld (zie het verhoorverslag, p. 22).

Verzoeksters opmerkingen in haar verzoekschrift dat de Russische autoriteiten het racisme aldaar “als een fataliteit” beschouwen, dat ze “vergaande discriminatie en fysiek geweld niet tegenhouden” en dat

de Russische autoriteiten geen enkele maatregel treffen ten aanzien van racisme in de Russische Federatie, zijn slechts loutere beweringen die niet gestaafd kunnen worden door een gedateerd artikel uit "Sports Illustrated" over racisme in de Russische voetbalcompetitie, noch door het bijgevoegd artikel over de periode van januari tot 15 oktober 2009 in de Russische Federatie, noch door het bijgevoegd artikel van 2011 over de gebeurtenissen naar aanleiding van de dood van Yegor Sviridov op 6 december 2010.

Verzoeksters uitleg "*dat tussen de moord op haar vader en de incidenten, 10 jaar afgelopen zijn, hetgeen een tijdspanne is die alleszins als voldoende dient te worden aanzien om een strafonderzoek grondig te leiden en af te sluiten*" en dat zij "*absoluut geen vertrouwen meer stelt in de Russische autoriteiten, Politie, gerecht, chercheurs*" omdat de moord op haar vader onbestraft bleef, strookt niet met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal dat zij nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten in Rusland (zie het verhoorverslag, p. 7).

De Raad herhaalt dat van verzoekster verwacht kan worden dat zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, zelfs na haar beweerde negatieve ervaring met betrekking tot de moord op haar vader 10 jaar geleden; het loutere feit dat zij "*absoluut geen vertrouwen meer stelt in de Russische autoriteiten, Politie, gerecht, chercheurs*" omdat de moord op haar vader onbestraft zou zijn gebleven, doet immers geen afbreuk aan het feit dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat geen enkele aanspraak kan worden gemaakt op nationale bescherming.

Verzoekster toont niet aan dat de Staat, partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Waar verzoekster verklaarde dat zij een klacht indiende bij de politie van Lobnya na de moord op haar vader in 1997 en het incident op de bus waarbij zij geslagen werd door skinheads in april 2007 (zie het verhoorverslag, p. 14,15, 18,19), merkt de Raad op dat zij geen enkel begin van bewijs voorlegt wat betreft deze klachten, hoewel zij aangaf dat de wijkagent de feiten registreerde en dat uw klachten bij de politie van Lobnya geregistreerd werden omdat verzoekster ze schriftelijk indiende (zie het verhoorverslag, p. 14, 19).

Verzoekster staaft het overlijden van haar vader weliswaar met een overlijdensakte, maar zij brengt geen enkel begin van bewijs aan om haar verklaring dat hij vermoord werd door skinheads te onderbouwen, hoewel over de moord op haar vader volgens haar op de televisie bericht werd (zie het verhoorverslag, p. 12) en aldus redelijkerwijs verwacht kan worden dat verzoekster hieromtrent enige documentatie voorlegt, zoals bijvoorbeeld de televisieopname of krantenartikelen.

De Raad wijst erop dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden vorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze ernstige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling daarvoor een redelijke verklaring te verschaffen; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoeksters uitleg dat zij zelf geen kopieën heeft gekregen van haar klachten, dat zij vanuit België geen mogelijkheid ziet om alsnog kopieën te bekomen en dat zij geen "kopie" van een televisie-uitzending of krantenartikelen van de aanslag op haar vader van meer dan 10 jaar geleden kan voorleggen, omdat zij op dat ogenblik druk bezig was met de voorbereiding van de begrafenis van haar vader, omdat het gezin in een soort shoktoestand verkeerde en omdat zij er toen ook niet aan dacht om deze bewijzen te verzamelen omdat er een onderzoek liep, toont helemaal niet aan dat zij ernstige inspanningen heeft geleverd om nog bewijzen trachten te bekomen.

Ten slotte hecht de Raad ook geen geloof aan verzoeksters verklaringen over haar reisweg en gebruikte reisdocumenten.

Verzoekster verklaarde van Oekraïne naar België gereisd te hebben in een minibus waarin zij zichtbaar was, dat zij reisde met haar internationaal Russisch paspoort, maar dat zij niet weet of daar een visum in stond of niet; zij stelde dat de chauffeur en de smokkelaar haar reisdocumenten onderweg bijhielden en dat zij niet zelf gecontroleerd is geweest (zie het verhoorverslag, p. 10,11).

Uit informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster niet weet of er al dan niet een visum in haar paspoort stond en dat zij niet zelf haar documenten aan de grensovergang toonde, temeer omdat zij zichtbaar in de minibus zat.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoekster haar paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze van haar vertrek, verborgen te houden.

Ook verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen over haar reisweg en de gebruikte reisdocumenten ondergraven haar geloofwaardigheid.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift citeert uit artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, en stelt dat zij zich niet kan verweren "*indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen*" en aanklaagt dat zij maar één keer werd verhoord op het Commissariaat-generaal en niet elke onduidelijkheid heeft kunnen verklaren aan de ambtenaar die het verhoor afnam, merkt de Raad op dat voormeld artikel 17 geen beletsel vormt voor de commissaris-generaal om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker vooraf niet geconfronteerd werd.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat de verzoekster aan de hand van de tekst van de beslissing kennis heeft genomen van de motivering ervan en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht bij de Raad, de mogelijkheid had om haar reactie kenbaar te maken -wat zij ook gedaan heeft-, zodat het uiteindelijke doel van voornoemd artikel werd bereikt.

Voor wat betreft artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, dient te worden opgemerkt dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

Verzoeker voert in haar verzoekschrift nog aan dat "*zij weinig zelfzeker is door haar traumatiserende problemen, en lijdt aan het posttraumatische stress syndroom en een depressie*" en voegt een medisch attest van 15 mei 2012 en een psychologisch verslag van 17 april 2013 bij.

De Raad stelt vast dat het medisch attest opgesteld werd op aangeven van verzoekster zelf en bestemd is voor Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken, mogelijks gebaseerd op een éénmalig consult en niet ondersteund wordt door medische overtuigingsstukken.

Ook het psychologisch verslag van 17 april 2013, stelt als besluit "*Tenant compte du vécu qu'elle évoque, il est fort probable qu'il s'agisse des symptômes de trouble de stress post traumatique et de dépression majeure*".

Uit deze stukken blijkt dan ook niet dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om verhoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden "*posttraumatische stress syndroom en depressie*" van aard zijn geweest om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar beweerde "*gestoorde geestestoestand*" haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen omtrent kernaspecten van haar asielrelaas, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Waar verzoekster met betrekking tot de subsidiaire bescherming aanvoert dat de Raad niet over de nodige informatie beschikt om een beslissing te treffen, aangezien "*het CGVS heeft geen enkele informatie aan het dossier gevoegd ivm de mogelijke effectieve bescherming van "zwarten sensu lato" in Russische Federatie, daar waar racisme, prima facie een ernstig probleem is*" (sic), stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat afdoende te staven dat zij omwille van racisme in haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet zou lopen.

De Raad benadrukt dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst -verzoekster verwijst naar een artikel uit "Sports Illustrated" van 2010 over racisme in de Russische voetbalcompetitie, een artikel over de periode van januari tot 15 oktober 2009 in de Russische Federatie en een artikel van 2011 over de gebeurtenissen naar aanleiding van de dood van Yegor Sviridov op 6 december 2010- niet volstaat om aan te tonen dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de

vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeksters verwijzingen naar een artikel uit "Sports Illustrated" van 2010 over racisme in de Russische voetbalcompetitie, een artikel over de periode van januari tot 15 oktober 2009 in de Russische Federatie en een artikel van 2011 over de gebeurtenissen naar aanleiding van de dood van Yegor Sviridov op 6 december 2010, tonen niet aan dat er in haar land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE